

Aflat la cea de-a doua carte de poezie, Sandu Frunză creează un spațiu de profundă intimitate căruia îi creionează harta, cu atenție la hotarele dantelate de fiorduri. Un spațiu în care se întâlnesc iubirea, sacrul, filosofia, într-un continuu joc de lumini și umbre, de voci și ecouri. Din acest schimb de idei se naște o poezie cadențată de efuziune și cuminenție, de avânt și timiditate: „ca o înfiorare sublimă, asemănătoare/ tropotelor unui cal/ care aleargă în lumina lunii/ de parcă numai așa/ s-ar putea trăi și s-ar putea muri.”

ANDREA H. HEDEȘ

Cu ecouri filosofice și pulsuni poetice, în care metafora își etalează capacitatea emoțională, se întrupează povestea de iubire pe care ne-o propune Sandu Frunză.

Cu reușite convingătoare atunci când filosoful îl lasă în pace pe poet – fiindcă ele, „cuvintele, sfintele” sunt capcane viclene din care versul poate ieși cu brațele frânte – nu numai „trupul se aprinde din trup”, ci și poemul se luminează de străfulgerări lirice interesante: „Dacă n-ai fi existat/ Dumnezeu ar fi plâns în mine” ori, într-o replică pavesiană, „va veni iubirea/ și va avea ochii tăi”.

Atunci când cheamă într-ajutor simplitatea: „Nimic nu poate fi mai frumos decât/ gleznelile tale / mângâiate de iarbă” sau „Frumoasă era azi umbra ta”, atunci când uită să explice și se lasă pradă incertitudinii atât de certe a poeziei, Sandu Frunză ne face părtașii unui parcurs auroral al iubirii cu ecouri din încântătoarea Cântare a cântărilor: „Trupul tău de lună și miere” ori „gura ei ca un trandafir arzând în ploaie”.

Să-l citim în lumina unei bune-cuviințe și-a unui halou de puritate sentimentală care nu se mai poartă în lumea noastră apteră și dezmățată!

HORIA BĂDESCU

Dulcea mea toamnă

SANDU FRUNZĂ

Editura
NEUMA
2024